

STAR WARS

SOLO, A PARANCSNOK
X-SZÁRNYÚAK VII.

AARON ALLSTON

LEGENDÁK - A LEGJOBB TÖRTÉNETEK

FOLYTATÓDIK A RAJONGÓK ÉS KRITIKUSOK
KEDVENCE, AZ X-SZÁRNYÚAK-SOROZAT,
AMELYET MOST EXKLUZÍV KIADÁSBAN
VEHETNEK KÉZBE AZ OLVASÓK.

A Szellemek mozgékonyak, gyorsak, és halálosan veszedelmesek. Ők azok, akik először jelennek meg a csataszektorban, és ők képezik a védelem utolsó vonalát. És most meg kell keresniük és meg kell semmisíteniük egy gonosz ellenséget, aki nagyobb hatalommal bír, mint maga a Birodalom.

A legutóbbi titkos akciójukat sikeresen hajtották végre, és az azt követő őrcsata során megfutamították az ellenséget. Csakhogy az Iron Fist nevű óriás csillagrombolót nem sikerült megsemmisíteni, és életben maradt a hírhedt Zsinj hadúr is, aki a legnagyobb veszélyt jelenti az Új Köztársaságra. Ahhoz, hogy egyszer s mindenkorra legyőzzék, a Szellemeknek csatlakozniuk kell egy csapásmérő különítményhez, aminek a parancsnoka az egyetlen férfi, aki elég ravasz ahhoz, hogy legyőzze Zsinjt a saját játszójában: Han Solo.

Zsinj tudja, hogy a vadászpilóták legnagyobb erőssége nem más, mint rendíthetetlen bátorságuk – és ez egyben a gyenge pontjuk is. Még a legreménytelenebb helyzetben is képesek az utolsó lehetőségükig harcolni, és a hadúr, a galaxis talán legnagyobb stratégiája pontosan ezt akarja ellenük fordítani.

**STAR
WARS**™

SOLO, A PARANCSNOK

— részlet —

Első fejezet

Jart Eyan hadnagy pihentnek és vidámnak tűnt. A tény, hogy alig tizenkét perc volt hátra az életéből, alighanem elrontotta volna a hangulatát, de nem tudott róla.

Leereszkedett a komp rámpáján, és a *Home One* cirkáló hangárjának padlójára érve megállt egy pillanatra, és körülnézett. Amikor utoljára látta a hajónak ezt a részét, a kompokat és a munkagépek többségét mocsok és sérülések borították, amit nem lehetett elkerülni a hosszú hadjáratok során. Mostanra a gépeket helyrehozták, és ránézésre valamennyi jó formában volt. Az idő, amit a *Home One* a coruscanti szervizdokkban töltött, hasznosnak bizonyult.

Eyan a *twi'lek* néphez tartozott, ahhoz a humanoid fajhoz, amelynek egyedeit leginkább a két vastos csápjukról ismerték, az úgynevezett *lekkuról*, ami úgy lógott a fejükről, mint az emberekéről a haj. Az emberek java része könnyen megfeledkezett arról, hogy a *lekku* érzékszervként is szolgált, lehetővé téve, hogy a *twi'lekek* könnyen felmérjék a környezetüket, és érzékeljenek bizonyos veszélyforrásokat.

Eyan megborzongott. A *Ryloth*, a népe szülőbolygója jellemzően forró volt. A *Home One*-t viszont a hidegebb klímát kedvelő *mon calamarik* tervezték, és a személyzet egy része is közülük került ki, így a környezeti tényezőket az ő igényeikhez igazították. Eyan nem érezte jól magát ebben a hűvös világban,

az Új Köztársaság tisztí egyenruhája nem tudta eléggé melegen tartani.

Mindezek ellenére, hegyes fogait kivillantva mosolygott – örült, hogy visszatért.

Egy segédtsízt közeledett felé, egy ember nő, aki hamarosan elé lépett, és tisztelegve köszöntötte:

– Üdvözlöm a fedélzeten, uram! Remélem, élvezte az eltávozást.

– Ó, igen! – válaszolta Eyan, és zavarba jött, mert nem jutott eszébe, hogy mit csinált az eltávozás alatt, de a pillanat azonnal elmúlt. A bal kezével végigmutatott a hangáron, amivel jelezte, hogy az egész hajóra utal, és azt kérdezte: – Milyen formában van ez a szépség?

– Száz százalékos, uram. Az admirálisnak annyi a teendője, hogy megmutatja az irányt, és máris indulunk.

– Kiváló!

– Ezúton tudatom önnel, hogy pár perccel ezelőtt üzenet érkezett a feleségétől, sürgős megjelöléssel.

– A kapitány a hídon tartózkodik? – kérdezte Eyan.

– Jelenleg nem, uram.

– Helyes. Megnézem az üzenetet, mielőtt hivatalosan szolgálatba lépek – jelentette ki Eyan, azzal főhajtással búcsúzott a segédtsíztől, és elindult a kabinja felé.

Menet közben azon törte a fejét, hogy mi lehet a baj. Nemrég köszönt el a feleségétől – mint a legtöbb köztársasági tiszt, ő is a Coruscantra költöztette a családját, miután átvezényelték a Birodalom egykori központjába.

Ráadásul az eltávozás teljes idejét a feleségével töltötte. Mindenesetre tovább töprengett, és próbálta felidézni, hogy mit is csináltak együtt. Az emlékei valahogy homályosnak tűntek, és az a bosszantó érzés gyötörte, hogy nem vesz észre valami fontosat.

A szálláshelyére érve aktiválta a személyi terminálját, és megnyitotta a postafiókját. Jó néhány üzenet várta, amelyek

a szolgálati feladatairól szóltak, de rögtön megtalálta a sürgős jelzéssel ellátott felvételt, és elindította.

A felesége az otthoni termináljuk előtt ült, a magas háttám-lájú, vörös széken. Határozottan rosszkedvűnek tűnt, és zöldes bőre sokkal sápadtabb volt a megszokottnál. Egy pillanatra oldalra fordította a fejét, mintha kinézett volna valakire, aki kívül esett a kamera látóterén, majd megszólalt:

– Jart... azok a vukik már megint a szalonban táncolnak.

Eyan megállította a felvételt, és törölte anélkül, hogy végighallgatta volna. Gépies, gyors mozdulatokkal ütötte be a parancsokat. Végig figyelte saját magát, és elcsodálkozott azon, hogyan lehet ennyire gyors, ennyire biztos a dolgában, holott fogalma sincs, mit művel. *Hát persze – gondolta. – Milyen kellemetlen! Azok az átkozott vukik megint a szalonban táncolnak.*

Elővette a személyi oldalfegyverét, egy kis méretű, de nagy energiájú sugárpisztolyt, és ellenőrizte a töltöttségi szintet. Aztán zsebre vágta a fegyvert és elhagyta a kabinját. Biztosan tudta, mit kell tennie annak érdekében, hogy megszabaduljon a táncoló vukiktól.

– Tisztán stratégiai szempontból nem történt semmi érdekes a *Mon Remonda* és az *Iron Fist* összecsapása során.

Ezt egy gamorri mondta, egyike a sertésfejű humanoidoknak, akik leginkább a harciasságukról híresültek el – bár ő a külseje kivételével mindenben jelentősen különbözött a fajtársaitól.

A galaktikus közös nyelven beszélt, amire a többi gamorri nem volt képes. De ő sem a természetes adottságai miatt tudta megtenni, és minden szava kétszer hangzott el. Egyszer a szájából – ez volt az a torokhangokkal teli beszéd, amit a legtöbb értelmes lény zagyvaságnak hallott –, és egyszer a torkába épített implantátumból, ami a közös nyelvre fordította mindazt, amit mondott. És ő volt az egyetlen, valaha ismert gamorri, aki az Új Köztársaság Flottaparancsnokságának egyenruháját viselte.

A narancssárga kezeslábas vállát az egysége címere díszítette, ami jóval újabbnak tűnt az öltözetnél. A címer központi eleme az Új Köztársaság jelképe, a felívelő szárnyú madár stilizált képe volt. Ezen tizenkét X-szárnyú felülnézetből ábrázolt sziluetdje feküdt úgy, hogy a kör bal alsó negyedét egy nagyobb töltötte ki, míg a többi tizenegy előtte volt, szabályos térközönként elosztva. Valamennyi gép orra ugyanabba az irányba mutatott, a bal alsó körnegyedről a jobb felső felé, azt a látszatot keltve, hogy a raj szűk, szabályos alakzatban repül. A madár alapjául szolgáló, fehér kört egy arany szegélyű, szélesebb, kék gyűrű vette körül. Ezt a vadonatúj csapaticímert nemrégiben tervezték egy szinte vadonatúj egységnek, a Szellem osztagnak.

A teremtmény, akinek a gamorri magyarázott, a holosztal másik oldalán állt, és szintén szokatlanul hatott, bár a népéből sokan teljesítettek szolgálatot az Új Köztársaság hadseregében. Ackbar admirális mon calamari volt, egy humanoid fajhoz tartozott, amelynek egyedei leginkább két lábon járó halakra emlékeztettek. Jóllehet valóban szép számmal akadtak mon calamarik a flottánál, rajta kívül nem sokan mondhatták el magukról, hogy harci manővert neveztek el róluk, illetve olyan vadászgépet terveztek, mint ő.

– Lényegében – folytatta a gamorri –, ha Zsinj meg akarta menteni a *Razor's Kiss*t, csakis egy módon tehetta meg. Nem adtunk neki más lehetőséget. – Rámutatott a holomezőre, amelyben az űrcsatáról készült felvétel ment, és folytatta: – Láthatja, hogyan manőverezett annak érdekében, hogy az *Iron Fist* folyamatosan köztünk és a *Razor's Kiss* között legyen. Nézze meg, mennyire lelassított, hogy ne szakadjon el a megnyomorított hajótól. És erre a mi egységeink kényszerítették rá.

– Tehát ön nem talál semmi érdekeset az összecsapásban – állapította meg Ackbar admirális a maga mély, kissé csikorgó hangján.

– Bocsásson meg, de nem ezt mondom – felelte a gamorri, és a holosztal kezelőfelületén kapcsolgatva ráközelített a má-

sodik szuper-csillagromboló modelljére. Így már látni lehetett, hogy a gigászi hajó burkolatának megszámlálhatatlan pontján tűz tombolt. Ezen felül köztársasági és birodalmi vadászgépek cikáztak és harcoltak körülötte.

– Matematikai szempontból – folytatta a gamorri – sokkal érdekesebb a 181-esek viselkedése. A tényen felül, hogy egy bizonyítottan lojális birodalmi elit egységnek nem lenne szabad együttműködni egy olyan renegát hadúrral, mint Zsinj, van valami furcsa abban, ahogyan harcoltak.

– A felvételek elemzése során nem találtunk semmi furcsaságot – felelte Ackbar, és az arca csodálkozást, illetve érdeklődést tükrözött. – De, persze, ön ott volt.

– Ha nem haragszik meg, amiért kijavítom, valójában nem voltam ott – közölte a gamorri. – Az összecsapás java részét a héjazaton rekedve töltöttem, és próbáltam rávenni a gépemet, hogy induljon be. Akkor vettem észre a dolgot, amikor megmutatta nekem ezeket a felvételeket. A géppárok érdekes módon ugyanúgy reagáltak bizonyos típusú támadó manőverekre. Nézzen csak ide! – Rámutatott két Interceptorra, melyeknek az oldalsó paneleit vízszintes, vörös sávok díszítették. Amikor két X-szárnyú közeledett feléjük hátulról, a két TIE balra és relatív lefelé tért ki, és annyira szűk ívben fordultak, hogy az X-szárnyúak nem tudták követni őket.

A gamorri megállította a felvételt, és elforgatta a képet, hogy a rendszer felülnézetben most az *Iron Fistet* mutassa, majd ráközelített egy másik 181-es géppárra. Előrébb állította a felvételt, addig a pillanatig, amikor a két Interceptor egy közelharc zónája felé tartott, majd elindította, és tovább magyarázott:

– Itt van az Alabárd osztag két A-szárnyúja, amint hátulról közelednek, azonos vektoron. Láthatja, hogy az Interceptorok ugyanúgy törnek ki, mint az előbb. A vezérgép magasabb pozíciót foglal el, és kissé enyhébb ívű fordulót tart, míg a kísérő lefelé megy, és szűkebb fordulót hajt végre.

– Véletlen egybeesés – jegyezte meg Ackbar.

– Nem. A támadás szöge diktálja azt, ahogyan kitörnek – állította a gamorri. – Ugyanakkor, ezt csak a 181-eseknél lehet látni. Hogy ez mit jelent, azt nem tudom.

Ackbar előredőlt, és a testtartása arra utalt, hogy most már valóban nagyon érdekli a dolog.

– Mutasson többet ebből! – parancsolta fojtott hangon.

Eyan hadnagy vidáman mosolyogva vonult be az Ackbar irodája előtti kabinba.

Az admirális segéd tisztje az íróasztalnál ült, az iroda bejárata mellett, és vizsgozta a mosolyt. Az ember férfinak valahogyan sikerült alaposan meghíznia a flottánál kapott ételektől, és ráfért volna egy kis fogyókúra. A jövevény láttán felállt, tisztelgett, és megszólalt:

– Üdvözlöm a fedélzeten, uram! Örülök, hogy visszatért. Úgy tűnik, jól tett önnek az eltávozás.

Eyan szó nélkül előhúzta a zsebéből a pisztolyt, neki nyomta a csövét a férfi terjedelmes hasának, és meghúzta az elsütőbillentyűt. A fegyver szinte hangtalanul működött, és a lövedék is csak halkán sziszegett, majd a segéd tiszt visszazuhant a székére.

– Valóban jól tett – dörögte Eyan, azzal benyúlt a még rángatózó test mellé, és megnyomta az asztallap alsó részébe épített gombot. Ackbar irodájának ajtaja besiklott a falba.

Az admirális felnézett az ajtón belépő tisztre, és megszólalt:

– Á, Eyan hadnagy! Engedje meg, hogy bemutassam Voort saBinring pilótát, akit mindenki Malacnak hív. A Szellem osztagban szolgál, és matematikus zseni. SaBinring pilóta, ez az új Jart Eyan hadnagy, biztonsági tiszt.

Malac felállt, tisztelgett, és kijelentette:

– Örülök, hogy megismerhetem, uram.

Eyan viszonzta a tisztelgést.

– Én is – válaszolta, azzal elővette a kezét a háta mögül, neki-nyomta a pisztolya csövét Malac hasának, és lőtt.

Ami igazán figyelemre méltó, az a dolog hirtelensége – állapította meg magában Malac. – Az egyik pillanatban az abszolút egészség. A következőben az abszolút kínszenvedés.

Nem látott semmit, iszonyatos fájdalom sugárzott szét a hasában, mintha lángra gyúlt volna belülről, és alig hallott valamit. Tudta, hogy a hátán fekszik, de nem emlékezett rá, hogy hogyan került oda.

Azt hiszem, pillanataim vannak hátra. Érdekes.

De azok a tudományos eljárások, amelyekkel megváltoztatták, amelyek lehetővé tették számára, hogy uralkodjon az érzésein, és megadták neki azt a páratlan matematikai érzéket, amivel felhívta magára Ackbar admirális figyelmét, nem törölték ki belőle teljesen a gamorrik biológiai adottságait és ösztöneit. Egy másik hang is megszólalt a tudatában: *élet, halál, nem számít – végezz velem! Addig üsd, amíg a csontjai péppé nem zúzódnak, mélyeszd bele az agyaraidat a torka meleg húsába, és marcangold szét. ÖLD MEG!*

Malac kinyitotta a szemét. A merénylő pár lépéssel távolabb állt tőle, Ackbarra szegezte a fegyverét, és mondott valamit, de Malac nem értette a szavait.

Nem számított. A twi'lek még nem lőtte le Ackbart. Malac a jobb kezével benyúlt a zubbonya bal ujja alá, és bár remegett a keze, előhúzott egy vibrotőrt, amit az alkarjához szíjazva hordott – mint az osztaga legtöbb tagja. A hüvelykujjával megnyomta az aktiválógombot.

Aztán felbömbölt, azt a hangot adta ki, amittől az emberek mindig megrettentek, és elhajította a fegyvert.

A célpont összerezte az üvöltés hallatán, és megpördült, hogy célba vesse Malacot. A vibrotőr így ahelyett, hogy a mell-

kasába fúródott volna, a pisztolyt találta el, és mélyen belemart a csőbe a töve közelében. A fegyver vakító fénnel felvillant és a merénylő gyorsan eldobta.

Malac megpróbált felállni, de annyira remegtek a tagjai, hogy már ez is nehéz feladatnak bizonyult. Látta, hogy Ackbar oldalról ráveti magát a támadójára, és úszóhártás kezével elkapja a twi'lek torkát... de Eyan hadnagy különösebb erőfeszítés nélkül letépte a nyakáról az admirális kezét, és a falhoz taszította Ackbart. Aztán szinte lassan és megfontoltan, ahogyan valaki az étteremben ül le a terített asztalhoz, rátérdelt Ackbarra, és mindkét kezével megmarkolta a torkát.

Malac rákényszerítette magát, hogy talpra álljon. *Hátralévő idő... körülbelül tíz-tizenkét másodperc. Öld meg, öld meg, öld meg! Alig látok. Csóllátásom van. A sokk mellékhatása. Tépd le az egyik karját, és addig üsd, amíg könnyörögni fog a halálért. Erős, természetellenesen erős.*

Bizonytalan léptekkel odatántorgott Ackbar íróasztalához, és a közepső része alá ékelte a vállát. Sikerült felemelnie a súlyos bútort, bár majdnem elvesztette miatta az egyensúlyát. *Jó. Az erőd még megvan. Mérj rá akkora ütést, hogy még a fényévekre lévő családtagjai is meghallják, amikor felordít kínjában és félelmében!*

A merénylő felé tántorgott, közben gyorsított, amennyire tudott, és lejjebb eresztette az asztalt. Jutalmul még láthatta, hogy a twi'lek felkapja a fejét, és döbbenet mered rá.

Aztán lesújtott.

Az iroda mellett elterülő nagy, közös társalgóban egy őrmesteri rangban szolgáló, fiatal ember nő a falnak dőlve állt, a kezében egy bögre kaffal. Hirtelen, minden előjel nélkül fojtott döndülés hallatszott, az őrmester berepült majdnem a terem közepéig, a padlóra zuhant, és eszméletlenül terült el rajta.

A helyiségben rajta kívül tartózkodók döbbenet meredtek az imént még sima falból kiemelkedő, terebélyes dudorra. Pár

pillanat múlva valaki letérdelt a sérült nő mellé, míg a többiek az ajtó felé rohantak.

Malac oldalra dobta az íróasztalt, nehogy ráejtse Ackbarra. A mozdulat korántsem sikerült olyan erősre, mint szeretete volna. A jelek szerint nem sok energiája maradt.

Megszemlélte a művét. A twi'lek feje fele olyan széles volt, mint az imént, és a véres, szétroncsolt koponya láttán Malacban összecsaptak az ősi ösztönei és a modern beidegződései, így részben elégedett volt a tetteivel, részben elszörnyedt tőle.

Ackbar admirális talpra küzdötte magát. Mondott valamit, de Malac már egyetlen szavát sem értette.

Megint iszonyú fájdalom áradt szét benne. A padlóra roskadt, és már nem érzett semmit.

A két Interceptor tág kört leírva fordulózott; az ellenséget kereső pilóták lefelé nézve elmosódottnak látták a hold felszínét.

Ha valaki először pillantotta meg e vadászgépeket, már-már komikusnak találta őket. A pilótafülkéjük egy, az emberi lényeknél magasabb gömb volt, ami egyáltalán nem tűnt áramvonalasnak. A fülke jobb, illetve bal oldalából egy-egy vastag, hosszú tartóelem nyúlt ki. Ezek végén kaptak helyet a napelemekkel ellátott, hosszan előrenyúló oldalsó panelek. Amíg a normál TIE-vadász a gömbölyű pilótafülke miatt „szemgolyó” néven szerepelt az új köztársasági vadászpilóták szlengjében, addig az Interceptorokat a laposabb profiljuk miatt a „sanda” néven emlegették.

De aki látta a gépeket manőverezni vagy harc közben, az soha többé nem derült a külsejükön. Fürgének és gyorsnak bizonyultak, továbbá négy lézergyút hordoztak, amelynek lövedékei át tudták törni a vadászgépek páncélzatát, és mindezen vonásai révén az Interceptor a Birodalom arzenáljának egyik leggyilkosabb harci gépezete lett.

Bár ezt a kettőt nem birodalmi pilóták vezették.

– Zsvány Kettes, itt a Vezér. Adóvevő-ellenőrzés.

– Tisztán hallak.

– Két ismeretlen gépet látok a képernyőn kettő, nyolc, ötös irányban. Gyere utánam!

– Én vagyok a kísérőd.

A vezérgép a távoli hajók felé vette az irányt, a társa pedig szorosan a nyomában repült. Mindkét pilóta pontosan, biztos kézzel hajtotta végre a manővert. Pár pillanattal később szabad szemmel is meglátták az ellenséget – két apró fénypont világított a láthatár felett.

– Kettes, a számítógép még nem teljesen biztos a dologban, de úgy véli, hogy az egyik egy Interceptor, a másik egy X-szárnyú.

– Az enyém is ezt mondja. Az X-szárnyú repül elől. Elszakadunk egymástól, hogy szétválasszuk őket?

– Ööö... egyelőre ne! Először tartsuk magunkat a standard birodalmi protokollokhoz, hogy ez egy rendes próba legyen.

– Rendben.

A távmérő folyamatosan csökkenő távolságot jelzett, és amint a gépek lőtávolon belülre értek, az ellenséges egységek tüzet nyitottak. Érdekes módon az Interceptor szinte végig az X-szárnyú mögött maradt, csak néha bukkant fel alatta vagy felette, hogy leadjon egy-egy sorozatot.

A két Interceptor fel-le és jobbra-balra táncolva tért ki a szemből érkező töltetek elől, és újra meg újra viszonzta a tüzet. A lövedékek némelyike az X-szárnyú elülső pajzsába csapódott, és a hajótesttől néhány méternyire eloszlott.

– Hé, már értem! – jelentette ki a Kettes. – Azt akarod felhasználni...

Mielőtt befejezhette volna a mondatot, az X-szárnyú egyik vörös sugárnyalábja telibe találta az elülső, páncélüveg ablakát. A Kettes egy fényes villanással megsemmisült, és a szempillantás alatt szétterjedő gázok a vezérgépet is megtaszították. Röviddel

ezután elhúzott mellette a szemből érkező ellenséges Interceptor és az X-szárnyú.

Noha az imént utolérte a végzet, a Kettes ismét megszólalt, és a hangja úgy töltötte be a vezérgép pilótafülkéjét, mintha a holtak világából érkezett volna.

– Hoppá... Bocs, Wedge!

– Semmi gond, Tycho – válaszolta Wedge Antilles, azzal a botkormányt balra rántva szűk fordulóba kezdett, hogy beforduljon az ellenségei mögé.

A géppár továbbra sem vált szét. A gyorsabb Interceptor megpróbált Wedge mögé kerülni, de a társával maradt, azzal a különbséggel, hogy helyet cseréltek az alakzaton belül. Ezúttal az X-szárnyú volt hátul, és az Interceptor táncolt elől. Wedge elégedetten bólogatva nézte az átgondoltan, pontosan végrehajtott manővereket. Az előző támadás során az ellenséges Interceptor afféle védőfalnak használta az X-szárnyút, a pajzsai mögött maradt, kivéve azokat az eseteket, amikor előbukkant, hogy leadjon egy-két lövést. Azokban a percekben az X-szárnyú pilótája nyilván minden pajzsenergiát előre irányított. Most pedig, mialatt visszavonultak, az Interceptor továbbra is kihasználta az X-szárnyú nyújtotta védelmet, és az utóbbi gép összes pajzsenergiája nyilván hátul összpontosult.

Wedge a tolóerőt növelve a géppár felé fordult, és addig emelkedett, amíg kicsivel a repülési síkjuk fölé nem került. Tudniuk kellett, hogy nem fog eléjük vágni, hanem mögöttük marad, és addig lövi a gyengén védett hátsó felületet, amíg megsemmisülnek. És így más taktikához kellett folyamodniuk. Az X-szárnyú eleve nem juthatott a hátába, ezzel csakis az Interceptor pilótája próbálkozhatott. Wedge tudta, hogy várni fognak, amíg összecsap az X-szárnyúval, és akkor szétválnak.

A monitoron az X-szárnyú képjele villogni kezdett, és a célnégyzet zöldre váltott, amikor a számítógép befogta a célt. Wedge nem törődött vele, lapos szögben lefelé tartva az X-szárnyú repü-

lési síkja alá merült, mintha az Interceptort akarná elkapni. Ám a manőver felénél hirtelen maga felé rántotta a botkormányt, és meredeken emelkedett.

És az ellenséges Interceptor, ami az imént emelkedni kezdett, hogy az X-szárnyú közte és a támadójuk között legyen, hirtelen ott volt Wedge előtt, jól láthatóan és védtelenül. Azonnal tüzelt, és elégedetten látta, hogy a három zöld sugárnyaláb telibe találja a célgép hajtóműveit. A sanda felrobbant, Wedge pedig balra fordult, hogy elkerülje a szétrepülő roncsdarabokat.

Az X-szárnyú kihasználta ezt a kitérőt, és szűk ívű jobbos fordulóba kezdett – nyilván azért, hogy ismét egy szemtől szembe támadással próbálkozzon. De Wedge átváltotta az adóvevőjét az általános sávra, és megszólalt:

– Gyakorlat vége!

– De én még haltam meg! – jelentette be Garik „Arc” Loran, a Birodalom egykori gyereksztárja, immár az Új Köztársaság pilótája.

– Te most tiltakozol? – érdeklődött Wedge.

– Nem igazán. Csak kíváncsi vagyok.

Wedge előtt fokozatosan elsötétült és feketébe borult az első ablak. A háta mögé nyúlva kinyitotta a zárófedelelet, amit oda építettek be, ahol az igazi Interceptornak az ionhajtóművei voltak, majd kimászott a szimulátorból, és körülnézett.

A tágas termet asztalok, székek és szimulátorok töltötték meg. Az utóbbi egységek java része keskeny volt – ezek az X-szárnyúak, Y-szárnyúak és A-szárnyúak fülkéinek mintájára készültek –, de akadt néhány gömb formájú is, mint az, amiből Wedge előbújt az imént. A helyiségben narancssárga kezeslábast viselő pilóták jöttek-mentek, de akadtak szerelők is, akik szürke vagy fekete öltözetet hordtak. A pilóták többsége a szimulátorok körül ácsorgott vagy ült, és holoverítőt nézve követték figyelemmel gyakorlatozó társaik erőfeszítéseit.

Az emberekkel teli közlekedőfolyosón túl Arc Loran fürgén kimászott a szimulátorából, leugrott a padlóra, majd kíváncsian

nézett Wedge felé. Wedge észrevette, hogy az egyik újonc, egy fiatal nő felfigyel Arcra, odarohan hozzá, és a tenyerét a szíve fölé szorítva a fülébe súg valamit. A feltűnően jóképű, zöld szemű Loran, akinek valahogy mindig sikerült művészién kócosra formálnia fekete haját, sokszor gyakorolt ilyen hatást a nőkre. Wedge mindenestre intett neki, hogy menjen oda hozzá.

Pár másodperc múlva még két pilóta csatlakozott hozzájuk. Az egyik, a Lara Notsil nevű, karcsú, világosszőke hajú nő olyan különleges szépség volt, hogy ránézésre nehezen lehetett elhinni róla, milyen harcias és tapasztalt vadászpilóta. A másik, a szintén szőke Tycho Celchu százados arcvonásai nehéz és fordultatos életről tanúskodtak.

– Miért lőtted le a szimulációt, parancsnok? – kérdezte Tycho.

– Azért vagyunk itt, hogy kipróbáljuk a fiatalok új, kombinált-egység taktikáját – válaszolta Wedge. – Amint te és Lara kiszálltatok, egyszerűen egy X-szárnyú egy TIE ellen-gyakorlat lett belőle. – Ekkor Arc szemébe nézett, és feltette a kérdést: – Mi a véleményed a taktikátok hatékonyságáról?

Arc a vállát vonogatta, és egyáltalán nem látszott boldognak, mialatt bevallotta:

– Korántsem annyira hatékony, mint reméltem.

– Abból a feltételezésből indultál ki, hogy a tapasztalt ellen-séget annyira megleped az újdonsággal, hogy könnyű célponttá válik?

– Feltételezés? – felelte Arc. – Szó sincs róla! Csak reméltem, hogy ez lesz.

– Lara, te mit gondolsz? – kérdezte Wedge a nőtől.

– Nos, egyetlen gyakorlat statisztikai szempontból semmit sem ér – közölte Lara. – Vagyis, akármit mondanék, elhamarkodnám a dolgot. Nincs jelentősége. De azt gondolom, hogy a taktika úgy működött, ahogyan vártuk. Arc pajzsai jó védelmet nyújtottak úgy az érkezés, mint a távozás során, dacára annak, hogy a végén viszonylag könnyen kilőttél. De amondó vagyok, hogy a taktika hatékony.

– Én pedig egyetértek ezzel – fűzte hozzá Tycho bólogatva.
– Bár azt hiszem, hogy ez egylövetű taktika. Csakis géppárokkal végrehajtott, szemtől szembe támadások alatt működhet, vagy amikor egy X-szárnyú- és egy TIE-pár egyetlen célpontra megy. A legjobb az, ha az összecsapás elején bevetjük, aztán szépen elfelejtjük.

– Én meg azt mondom, megér még néhány gyakorlatot és elemzést – jelentette ki Wedge. – Arc, Lara, dolgozzatok ki pár automatizált szimulációt, hogy az összes Szellemnek legyen lehetősége eljátszozni a módszerrel! – Lepillantott a csuklóján viselt kronóra, és hozzátette: – De ne most. Tíz percünk van az eligazításig. Lelépni!

A két fiatalabb pilóta tisztelgett, és indult, hogy belevesse magát a közlekedőfolyosó forgatagába.

Ám Wedge utánuk szólt:

– Hé, figyeljetek csak!

Mindketten visszafordultak; Arc kíváncsinak tűnt, Lara büntudatosnak, mintha attól tartott volna, hogy elfelejtett tisztelegni távozás előtt.

– Az ilyen taktikák kidolgozása az egyik dolog, ami miatt összehoztam a Szellem osztagot – mondta Wedge. – Szép munka! Csak így tovább!

Lara és Arc elmosolyodtak, és elindultak a terem kijárata felé.

Mire Wedge és Tycho beléptek az ajtón, a Zsivány és a Szellem osztag majdnem összes tagja ott ült a félköríves eligazítóban.

– Antilles parancsnok... elő a fegyvert! – kurjantott Wes Janson.

Wedge a pilótájára nézett. Az örökifjú férfi, a Szellem osztag parancsnokhelyettese tőle nem messze állt, úgy célzott egy adattáblával, mintha sugárvető lett volna a kezében, és őrült gyorsasággal nyomkodta a „Küldés” gombot. Wedge felsóhajtott, és

elővette a saját adattábláját, hogy fogadja az adatsomagot. Viszont jó jelnek vette azt, hogy Wes így bolondozik, mert arra utalt, hogy megérkezett a hír, amit várt – és jó hírnek bizonyult. Az emelvény felé tartva a Zsivány osztag parancsnokhelyettesére pillantott, Nawara Venre, a méltóságteljes megjelenésű twi'lekre, aki elegánsan elrendezve viselte a vállán a lekkuját, és tőle is kapott egy adatsomagot. Aztán, mikor fellépett az emelvényre, hogy a pulpitus mögé álljon, gyorsan áttekintette az üzeneteket, majd a fejét felemelve végigpásztázott a tekintetével az előtte ülő pilótákon.

Majdnem két teljes osztagot látott, a legjobb pilótákat, akiket ő maga gyűjtött össze és képzett ki. Egy pillanatra elfogta a büszkeség attól, hogy mit sikerült elérnie ezzel a két egységgel, és hogy az alárendeltjei mennyire magas szintű teljesítményt nyújtanak, de gondosan ügyelt arra, hogy az érzései ne látszódnak az arcán. Végül vett egy mély levegőt, és belekezdett:

– A mai napon főleg jó híreket fogtok hallani tőlem. Először is, és ez a legfontosabb: Malac saBinring jól reagál a baktakezelésre. Visszanyerte az eszméletét, és minden jel arra utal, hogy teljesen fel fog épülni. – Elhallgatott és várt, amíg a pilóták lelkesen tapsoltak és megkönnyebbülten kiáltoztak, majd tovább beszélt: – Sajnálatos módon továbbra sincs információnk Ackbar admirális támadójának indítékairól. Amikor Ackbar megkérdezte tőle, hogy miért csinálja ezt, az illető azt felelte: az admirális nagyon jól tudja, hogy miért. Mint azt valamennyien tudjátok, a merénylő életét veszítette a támadás alatt. A felesége és a gyermekei eltűntek, a nyomozás jelenleg is folyamatban van. – Szünetelt tartott, majd: – Másodsorban, a *Mon Remonda* egy napon belül elhagyja a szervizdokkot. Holnap ilyenkor már az űrben leszünk, és folytatjuk a harcot Zsinj hadúr ellen.

Ezt a bejelentést az előzőnél is hosszabb taps követte. A *Mon Remonda*, a felséges mon calamari cirkáló, a Han Solo parancsnoksága alá rendelt flotta vezérhajója súlyos sérüléseket szenvedett a közelmúltban, amikor is tűzpárbajt vívott az *Iron Fist*tel,

Zsinj hadúr szuper-csillagrombolójával. De Zsinj sokkal többet vesztett az űrcsata során.

– Három, és ez ennek a következménye, kaptok még egy utolsó eltávozást. Holnap tizenöt nulla nullakor jelentkeztek a komphangárban! Intézzétek el a függőben lévő ügyeket, és hozzatok minden felszerelést! De addig: szabadok vagytok. Jó szórakozást! – Újabb szünet után így folytatta: – Ugyanakkor nem feledkezhetünk meg arról, hogy amikor utoljára eltávozásra voltunk a Coruscanton, egy titkos egység, valószínűleg Zsinj megbízásából, közel került ahhoz, hogy megölje az összes Szellemet. Éppen ezért tartásatok magatokat a következő szabályokhoz. Csakis civil ruhát viseljétek! Tudom, hogy a Szellemek most kapták meg az új címet, de ne viseljétek az eltáv alatt! Az ismertebb alakok – mindenki tudja, kikről beszélek – tegyenek némi erőfeszítést annak érdekében, hogy álcázzák az ábrázatukat. Kerüljétek azokat a kocsmákat, amelyekbe rendszerint a vadászpilóták járnak! A negyedik pont, hogy be kell jelentenem néhány változást. A Szellemek kaptak egy új pilótát. Elassar, állj fel, kérlek!

Az eligazító hátsó részében felállt valaki, mire a Zsiványok és a Szellemek megfordultak, hogy szemügyre vegyék.

Az illető devaroni volt, egy sötét bőrű teremtmény, akinek a homlokán hegyes szarvak meredeztek, míg a szájából akkora fogak álltak ki, hogy azok láttán bármelyik húsevő ragadozó elismerően csettintett volna. Amikor megszólalt, a fiatalos megjelenését tekintetbe véve a hangja meglepően mély és zengő volt.

– Elassar Targon pilóta szolgálattételre jelentkezik, uram!

– Targon most került ki a hadiflotta akadémiájáról – közölte Wedge. – Azon felül, hogy rátermett pilóta, egészségügyi végzettsége is van. Így aztán végre ismét van az egységnek egészségügyise, aki nem csak ahhoz ért, hogy feltegyen egy nyomókötést, és folyton panaszkodjon. És veletek ellentétben még nem volt elég ideje arra, hogy tönkrevágja a pályafutását vagy az elméjét.

– Akkor nem lesz jó ide – dörmögte Janson. – Küldd vissza! Szerezz egy rendes elmeháborodottat!

– Már elnézést! – vágott közbe a devaroni pilóta. Felugrott a székére, a bal lábát feltette a szomszéd szék háttámlájára, szétártta a karját, és kidüllesztette a mellét, vagyis úgy állt ott, mint egy szuperhős Arc Loran valamelyik röhejes filmjében. És miután felvette ezt a pózt, zengő hangon bejelentette: – Elassar Targon, a világegyetem ura, szolgálattételre jelentkezik!

Wedge a jobb szemöldökét felvonva nézett rá. Érdekesnek találta, hogy egy újonc ilyen műsort ad elő az új egységénél töltött első percekben. És arra gondolt, hogy a fickót vagy a Szellem osztag híre győzte meg arról, hogy ez a megfelelő viselkedés... vagy valóban futóbolond, ami azt jelenti, hogy a parancsnokság megint talált egy zavaros fejű illetőt, és őhöz irányította. Bár sokan nevettek, Wedge tisztán hallotta Jansont, amikor ismét megszólalt:

– Visszavonom az előbbi tiltakozást.

Wedge ismét a pilótákra fordította a figyelmét.

– Targon, ülj le! – mondta fennhangon. – Hangot le, mindenki! Az ötödik, és egyben utolsó pont, hogy egy kicsit átszerveztem az osztagokat. Amíg és hacsak nem tudjuk meggyőzni a parancsnokainkat arról, hogy egy újabb hosszás küldetésre van szükségünk, a *Mon Remondán* fogunk szolgálatot teljesíteni. Rám bízták a hajó négy vadászosztágának parancsnokságát. Egyben visszaveszem a Zsivány osztag közvetlen parancsnokságát is, azonnali hatállyal. Továbbra is fogok repülni a Szellemekkel, valamint a Nóva és az Alabárd osztaggal, amikor úgy alakul a helyzet, de a mindennapi parancsnoki teendőket átadom. – Észrevette, hogy a Zsiványok továbbra is vidáman vigyorognak, míg a Szellemek elkomorodnak, amikor rájönnek, hogy a legjobb pilótájuk elhagyja őket. Most azonban nem foglalkozhatott ezzel. Így folytatta: – Loran hadnagy, álljon fel!

Arc felállt, és gyanakvó képet vágott, de a kifejezés gyorsan eltűnt, amikor a volt színész visszanyerte az uralmat az érzései felett.

– Ez nem tartós előléptetés – mondta Wedge –, legalábbis még nem, ezért nem csinálunk veled semmit, ami tartós nyo-

mokat hagyna. Ugyanakkor, örömmel közlöm veled, hogy megkaptad a megbízott századosi rendfokozatot, ami feljogosít arra, hogy a Szellem osztag parancsnoka legyél. Gratulálok, Arc! – Belenyúlt a zsebébe, elővett egy félig átlátszó borítékot, odadobta a pilótának, és hozzátette: – Az új rendfokozati jelzéseiteid.

A többi pilóta ismét lendületesen tapsolt, Wedge pedig végignézett a Szellem osztag tisztí rangban szolgáló pilótáin, hogy felmérje a reakcióikat.

Wes Janson, aki régóta hadnagy volt, tapsolt és derűsen mosolygott. Amin Wedge nem is lepődött meg, mivel West nem érdekelte a parancsnoki pozíció, sem az, hogy a Szellemekkel maradjon. Jobban szeretett volna visszakerülni a Zsivány osztagba, így az, hogy Arcot kinevezték főlé parancsnoknak, nem jelentett veszélyt rá nézve.

Kell Tainer, a Szellem osztag legnagyobb termetű embere, és Arc után a második *leghologénebb* alak, szintén olyan képet vágott, mint akinek tökéletesen megfelel a döntés. Talán végül rájött, hogy bár elsőrangú pilóta és kiváló technikus, hiányzik belőle a temperamentum vagy a valódi érdeklődés ahhoz, hogy parancsnok lehessen.

Shalla Nelprin, az osztag legújabb hadnagya őszintén, barátságosan mosolygott.

Így már csak Myn Donos maradt, aki idősebb és tapasztaltabb volt Arcnál. Most komolynak tűnt, és látszott rajta, hogy mélyen a gondolataiba merül. Viszont ezt csupán egyetlen lépés választotta el a megszokott mogorvaságától vagy komorságától. Ugyanakkor tudnia kellett, hogy azért nem ő lett előléptetve, mert többen nem bíztak a parancsnoki képességeiben. Alig néhány hónappal ezelőtt megbízott századosi rangban szolgálva egy X-szárnyú osztagot vezetett. Zsinj egyik szövetségese, Apwar Trigít admirális csapdába csalta az osztagot, és Donost kivéve mindenki odaveszett, ő maga pedig súlyos lelki traumán esett át. Valószínűleg azt gondolta, hogy Wedge továbbra sem bízik benne.

Ami nem volt igaz. Viszont Wedge Antilles egységei érdemi alapon működtek. A legérdemesebb pilóták kerültek feljebb a leggyorsabban a ranglétrán, és Arc tanúbizonyosságát adta, hogy sokkal jobb taktikai érzékkel és parancsnoki képességekkel rendelkezik, mint Donos, még akkor is, ha Wedge amúgy megbízhatónak tartotta a férfit.

Miután a tapsvihar alábbhagyott, Wedge megszólalt:

– Egyelőre ennyi. Van valakinek kérdése?

Arc rögtön fellendítette a kezét, majd azt kérdezte:

– Ha holnap indulunk, mikor kapjuk vissza Malacot?

– Egy percre sem veszítjük el – közölte Wedge. – Kérvényezte, hogy szállítsák át a *Mon Remonda* baktarészlegébe. Solo tábornok jóváhagyta a kérést. Magunkkal cipeljük, amíg teljesen rendbe nem jön, aztán újra munkába állítjuk. Igen, Wes?

A Szellemek parancsnokhelyettese leeresztette a karját, és annyit mondott:

– A szokásos.

– A válasz is a szokásos – felelte Wedge. – Szerencsére Arc X-szárnyúját sikerült teljesen rendbe hozni. A Szellem osztag a közeljövőben nem kap új gépeket. Vagyis, továbbra is X-szárnyúakkal és Interceptorokkal fogtok repülni. Még valami? Semmi? Elmehettek!

Harminc perccel később Wedge kinyitotta az ajtót, hogy elhagyja a kabinját. Két alak állt vele szemben, eltorlaszolja az utat: Wes Janson, és Derek „Hobbie” Klivian, a Zsivány osztag pilótája. Hobbie szemlátomást küzdött, hogy közönyös képet vágjon, míg Janson derűsen mosolygott, amikor feltette a kérdést:

– Hová-hová, parancsnok?

Wedge átnyomakodott közöttük, és azt felelte:

– Eltávózáson vagyunk, emlékszel? Nektek is ezt kellene tennetek! El kéne távoznotok, legalábbis tőlem.

Rögtön el is indult, de a pilóták felzárkóztak mellé. Ez a coruscanti Sivantlie bázis mélyén fekvő folyosó egy felvonóállomáshoz vezetett.

– Te figyeled, hogy néz ki? – dörmögte Janson. – Kifogástalan, elegáns öltözet van rajta, sőt, még a haját is megfésülte!

– És olyan illatos, mint a levegő egy kellemes, tavaszi reggelen – fűzte hozzá Hobbie, akinek hosszúkás arcán ezúttal is gyászos kifejezés honolt.

– Valami azt súgja, hogy a parancsnok randevúra megy.

– Azt hiszem, igazad van.

– Ami annyit tesz, hogy a segítségünkre szorul – jelentette ki Janson. – Te Wedge, mikor voltál utoljára randevún? Szerintem akkoriban, amikor némelyik Szellem még meg sem született!

– De majd mi elkísérünk! – ajánlotta Hobbie. – És megvándunk saját magadtól.

– Szóval, kivel találkozol? – érdeklődött Janson.

– Van egy olyan érzésem, hogy ti ketten sokszor lesztok besoztva konyhaszolgálatra a közeljövőben – közölte Wedge. Rögtön ezután megérkeztek a felvonóállomáshoz, és pár pillanatig csendben várták az érkező kabint.

– Iellával, igaz? – kérdezte végül Janson.

– Miből gondold? – kérdezett vissza Wedge, és sandán nézett a pilótájára.

– Ó, semmi! Csak eszembe jutott, hogyan nézel, valahányszor elhangzik a neve. Te is észrevetted, Hobbie?

– Naná, hogy észrevettem! Te mit gondolsz?

– Még nem döntöttem el, hogy Iella megfelelő társ lenne-e a parancsnokunknak – válaszolta Janson. – És az osztag többi tagja sem adta le a voksát.

A kabin megérkezett, kinyílt az ajtó, és mindhárman beléptek, majd arccal a folyosó felé fordultak. Wedge a nyílásban tartotta a kezét, hogy az ajtó ne tudjon becsukódni, és megszólalt:

– Tető.

– Tető? – kérdezte Janson meglepetten. – Nem a járműhan-
gár?

– Tető – ismételte Wedge, azzal vett egy mély lélegzetet, és
ordítani kezdett: – Hátra arc! Irány egyenes, indulj!

A két pilóta a reflexeinek engedelmeskedve megfordult.
Wedge kilépett a folyosóra, és hallotta, hogy a háta mögött
Janson és Hobbie nekimegy a fülke hátsó falának. A következő
pillanatban becsukódott az ajtó, és a kabin máris felfelé vitte
a két alakot.

Wedge elégedetten mosolygott, és hívott egy másik fülkét.

Két szinttel lejjebb négy Szellem közeledett egy ajtó felé, ami
ugyanolyan jellegtelen volt, mint Wedge szálláshelyének ajtaja.

– Most részesült egyfajta előléptetésben. Nem kéne rögtön
zendüléssel meglepnünk – dörmögte Donos, és gondosan ügyelt
rá, hogy a kínos érzései ne látszódjanak meg az arcán.

– Állította, hogy nem érzi jól magát – tette hozzá Dia Passik,
a twi'lek nő.

– Kamuzott – jelentette ki Lara Notsil, és a társaira mosoly-
gott. – Tudnotok kell, hogy állandóan hazudik.

– Én tudom. De most őszintének tűnt.

– Igen, még ez is. Állandóan őszintének tűnik – válaszolta
Dia. – Myn, Elassar, segítetek már egy kicsit!

A két férfi összenézett, majd Donos azt felelte:

– Feltétlenül.

A devaroni értetlenül nézett rá.

– Gyorsan átálltál az ő oldalára, nem gondolod? – kérdezte. –
Ami engem illet, még nem ismerem Loran századost. Nem lehet
róla véleményem.

– Egy pillanat! – mondta Lara, és sandán nézett Elassarra.
– Egy másik Szellem segítséget kér tőled, és te azt feleled: nem
megy?

Elassar kihúzta magát, és mély hangon válaszolt:

– Elnézést kérek. Feltétlenül. Feltétlenül igazad van. Mi több, nem is kéne kopognunk. Lőjük szét a zárat és rúgjuk be az ajtót!

– Azért csak kopogjunk – felelte Lara, és nyomban meg is tette.

Nem kaptak választ, mire Lara ismét kopogott, hangosabban és hosszabban, mint az imént.

Aztán Arc fojtott hangja hallatszott odabentről.

– Ki az?

– Bemehetünk?

– Nem vagyok rendesen felöltözve.

– Mikor voltál? – kérdezte Lara, azzal kinyitotta az ajtót, és benézett a kabinba.

Donos átlátott a társa válla felett – Arc a priccsén feküdt, továbbra is egyenruhában, és a mennyezetet bámulta.

Lara belépett, és hallotta, hogy a többiek is benyomulnak a kabinba.

– Mit művelsz? – kérdezte aztán.

– Éppen azt tanulom, hogyan játszhatok egyszerre több hangszeren pusztán az elmém erejével.

– Mindjárt gondoltam. Akkor most itt az idő, hogy kimenj innen és jól érezd magad!

– Nem hallottad, mit mondott a parancsnok az osztag ismeretebb tagjaival kapcsolatban? – kérdezte Arc.

– Azt Vakarcs kedvéért mondta – vágott vissza Lara. – Ha valaki két méter magas, sűrű bunda borítja a testét, és ő a népe egyetlen képviselője a Csillagvadász parancsnokságon, akkor néha meg kell húznia magát. De *te* álcázhatod magad. Gyakran gondoltam rólad, hogy néha már akkor is álcázod magad, ha csak a mosdóba mész.

– Hmm, nem is rossz ötlet – felelte Arc, majd első ízben a társaira nézett, és mosolygott, de eléggé erőltetetten. – Menjtek csak! Én jól elvagyok itt.

– Figyelj csak, most már a kíséred vagyok – közölte Lara. – Az én dolgom megakadályozni, hogy súlyos hibát kövess el. És nagy hiba lenne, ha nem éreznéd jól magad a mai napon. A közeljövőben aligha kapunk eltávozást.

– Beszéljek hozzád az előljáródként? – mordult fel Arc.

– Csak akkor, amikor helyénvaló és szükséges – vágott vissza Lara. – Ez az íratlan szabály.

– És ezt mégis hol hallottad?

– Olvastam valahol.

Arc horkantott egyet, és azt felelte:

– Jól van. Adjatok öt percet, hogy átvarázsoljam magam egy kevésbé feltűnő valakivé. Hová megyünk?

Lara a többiek felé intve válaszolt:

– Mivel Elassar még nem harcolt Zsinj ellen, vagy inkább, az instruktoraikat leszámítva még senki ellen, elvisszük a Galaktikus Múzeum új kiállítására, melynek témája a Birodalmi Hírszerzés. Hadd kapjon képet arról, hogy mi ellen harcol. Aztán iszunk egyet. Aztán te, Myn és Elassar a férfiúi késztetéseiteknek engedve összeverekedtek pár katonával, végül Dia és én visszavon-szoljuk a zúzódásokkal teli testeteket a bázisra.

Arc tehetetlenül nézett Donosra és Elassarra, és odaszólt nekik:

– Látjátok, mi történik, ha nem veszünk részt egy küldetés megtervezésében?

Donos hamar eldöntötte, hogy a Birodalmi Hírszerzés történetéről szóló kiállítás korántsem olyan egyoldalú, mint lehetett volna.

Az első tárlókban elhelyezett anyagok részletesen bemutatták a Régi Köztársaság Hírszerzését, azt a titkosrendőrséget, ami felforgatástól és árulástól védte a Köztársaságot. Az egyik holomezőben, ami nagyjából akkora és olyan formájú volt, mint egy baktatartály, egy régi film ment, amiben a hírszerzés kom-

mandósai meghíúsítottak egy, a szenátus tagjai elleni merényletet. Egy páncélüveg tárló az ügynökök különféle fegyvereit és eszközeit tartalmazta – Donos felismerte bennük azoknak az eszközöknek az elődeit, amiket a Szellemek a felszíni bevetések során használtak.

A következő holokép egy kommandós öltözetet viselő férfit ábrázolt. A sötét bőrű illető haja őszült már a halántékánál, de a szeme elevenen villogott, és az arca könyörtelenséget sugallt, ami miatt aligha lehetett szépnek nevezni.

– A nevem: Vyn Narcassan – közölte a holoalak. – A Köztársasági Hírszerzésnél töltött, húsz éves pályafutásom során több mint száz titkos küldetést hajtottam végre sikerrel. Nem tudtam megakadályozni Palpatine szenátort abban, hogy magához ragadja a hatalmat, és miután császár lett belőle, nem sikerült megbuktatnom. Viszont módomban állt nyomtalanul eltűnni, és meg is tettem. És dacára annak, hogy a Birodalmi Hírszerzés mindenáron el akart hallgattatni, hogy az általam ismert titkok titkok maradjanak... – az alak előredőlt, mintha bizalmas hírt akart volna megosztani, és hozzátette: –, sosem találtak meg. – Ezt követően felegyenesedett, és mialatt mosolygott, mély gödör alakult ki az arcán a szája sarkánál, míg az arckifejezése már-már az arroganciával határos elégedettségre utalt.

Donos arra lett figyelmes, hogy a felvétel láttán valami mocorogni kezd az emlékezetében, de hogy pontosan mi, azt nem tudta meghatározni. Mindenesetre megjegyezte magának a dolgot, hogy később még visszatérjen rá. Gyanította, hogy egy napon, amikor majd próbál felidézni valami egészen mást, a válasz mintegy magától előkerül a tudata mélyéből, és nagyon fogja bosszantani.

Lassan mentek végig a fekete, félhomályos termeken – Donos úgy vélte, az összhatás célja az, hogy a látogatók belekerüljenek abba a paranoid lelkiállapotba, ami megfelelő az olyan témához, mint a Birodalmi Hírszerzés –, és a tárlók, illetve a holomezők tartalma egyre nyugtalanítóbb lett. Amikor Palpatine átvette a hatalmat, a hírszerzés a megfélemlítés és a megtorlás eszköze

lett. Az e korból származó történetek orgyilkosságokról, a Régi Köztársasághoz hű teremtmények elrablásáról, kínzásról, kormányok megdöntéséről szóltak. Az egyik teremben bemutattak egy teljes kínzókamrát, aprólékos részletességgel, és lejátszottak egy holofilmeket, amelyen egy állítólagos lázadásról vallottak egy rabot. A felvételen látszott, hogy a chandrilai férfi meghalt a vallatás során. Végül a narrátor közölte, hogy ez a bizonyos lázadás teljes egészében a képzelet műve volt.

Az egyik holomezőt a hírszerzés régi vezetőjének, Armand Isardnak szentelték. Az idős férfi szeme és arca olyan kegyetlenséget sugallt, hogy még így, holokép formájában is ijesztőnek tűnt. Valamivel távolabb, egy másik holovetítő felett a lánya, Ysanne Isard fényalakja lebegett. A Jégszív néven emlegetett magas, elegáns nő egész megjelenése félelmetesnek hatott. A narrátor itt azt közölte, hogy Isard két egyszerű taktikának köszönhető gyors felemelkedését: feladta a saját apját az áruló gondolatai miatt, illetve felkeltette maga iránt a császár érdeklődését. Palpatine halála után még a Birodalom feletti uralmat is sikerült megszereznie egy időre.

Loran, akinek az arca alsó részét selymes, barna szakáll álcazta, sokáig ácsorgott Ysanne Isard hologramja előtt, és egyszer-egyszer megborzongott – ezt csak azok vették észre rajta, akik jól ismerték, mint például Donos. A Szellemelek tudtak arról, hogy amikor Arc még gyerekszínészként dolgozott, ténylegesen találkozott Jégszívvvel, sőt, a nő az ölébe ültette. Jégszív azóta meghalt – nem más, mint Tycho Celchu végzett vele –, és Donos tudta, hogy az univerzum jobb hely lett a kegyetlen teremtmény nélkül.

És bizonyos mértékig a Birodalmi Hírszerzés is meghalt vele együtt. Igaz, egy ilyen nevű szervezet tovább létezett az Isard helyét elfoglaló szövetség uralma alatt, de azt már nem a Jégszívet, illetve az apját jellemző hatékonysággal és kegyetlenséggel irányították. Igaz, még veszélyt jelentett, de ahogy múltak az évek, egyre kevesebb teremtményre.

A Szelleme a kiállítás kijáratához érve ahelyett, hogy távoztak volna, megfordultak, és ugyanazon az útvonalon haladtak visszafelé, amin egyszer már végimentek, hogy Targon még egyszer megtekinthesse a tárlókat és holomezőket. Amikor elhaladtak Jégszív alakja előtt, Donos észrevette, hogy a devaroni előhúz az inge alól valamit, ami láncon lóg a nyakában, és a homlokához érinti.

– Szerencsehozó talizmán? – kérdezte fojtott hangon.

– Egy érme a Régi Köztársaság korából – felelte Targon bólogatva. – Rengeteg szerencsét hoz.

– Honnan tudod?

– A testvéremet egyszer sem lőtték le, mialatt viselte – magyarázott a devaroni. – Mindennél jobb, amim valaha volt. Akkor küldte el, amikor beiratkoztam az akadémiára. Többet ér, mint a szerencsehozó, faragott banthacsontom. Jobb, mint a szerencsehozó övcsatom. Vagy mint a szerencsehozó festőkészletem. Vagy mint a...

– Mire való a festőkészlet? – szölt közbe Arc.

– Tudod, a szarvaimhoz kell – közölte Targon.

– Nem tudom – felelte Arc. – Mi van a szarvaiddal?

– A különleges alkalmakhoz – válaszolta Targon a vállát vonogatva –, például fontos ünnepeken, mi, devaroniak néha aranyfestékkel levelet festünk a szarvainkra. Dísznek.

– És ez egy berendezés, amivel megcsinálod?

– Pontosan.

– És mitől hoz szerencsét?

– Nos, amikor először használtam – felelte Targon –, röviddel azután, hogy bekerültem az akadémiára, megakadt rajtam egy bizonyos ifjú hölgy szeme...

– Jó, ne mondd tovább! – szölt közbe ismét Arc.

Donos és Arc összenézett. A Szelleme és Zsiványok között nem sok pilóta akadt, aki hitt a szerencsehozó talizmánokban, de az Új Köztársaságban és a Birodalomban szép számmal létez-

tek ilyenek. Donos látta, hogy Arcnak megvillan a szeme – alighanem máris támadt egy ötlete egy kellemes ugratáshoz.

Röviddel ezután Donos ismét meghallotta az immár ismerős szöveget:

– A nevem: Vyn Narcassan. A Köztársasági Hírszerzésnél töltött, húsz éves pályafutásom során több mint száz titkos küldetést hajtottam végre sikerrel...

Amikor közelebb értek a hologramhoz, ami a Régi Köztársaság Hírszerzése utolsó hősének állít emléket, Donos vetett még egy pillantást az alakra, arra a mosolyra görbülő szájára, és az arcán kialakuló gödröcskékre, és hirtelen ráeszmélt, hogy mire emlékezteti a férfi.

Nem mire, hanem kire. Az illető bőrének árnyalata, a gödröcskék, a szokatlanul jó megjelenés – ezek jellemeztek egy másik Szellemet. Shalla Nelprint.

Donos úgy megdöbben, hogy önkéntelenül hátrahőkölt. A külső hasonlóság valóban megrázó volt.

Rámosolygott a rég elveszett ügynök holoalakjára, és suttogni kezdett:

– Legyen ez a mi kettőnk édes kis titka, Narcassan. De majd küldök Shallának egy üzenetet, amiben szólok neki, hogy nézze meg a kiállítást. Hogy miért, azt nem közlöm vele. Csak azt, hogy muszáj megnéznie, hátha jelent neki valamit.

– Te meg kivel beszélgetsz? – Ezt Lara kérdezte. Arc és Dia már pár lépéssel előrébb jártak, kart karba öltve sétáltak, míg Targon mögöttük ballagott.

– Majd később elmondom.

És ekkor megszólalt mögöttük egy bizonytalan, csikorgó hang.

– Edallia? Edallia Monotheer! Annyira örülök, hogy látlak!

Donos megfordult. Egy idős férfi közeledett feléjük. Erősen megritkult haja hófehérben játszott, és a teste olyan vézna volt, hogy csontvázának hatott, de a legkevésbé sem tűnt veszélyesnek, mialatt mosolyogva tartott Lara felé.

Egy középkorú, túlsúlyos nő követte, és bár tíz-tizenkét méterrel le volt maradva, gyors léptekkel sietett utána.

– Apám – kiáltotta idegesen, elcsukló hangon. – Ne csináld ezt megint!

Az idős férfi odaért Larához, megragadta a kezét, és lendületesen megrázta.

– Edallia, oly régen találkoztunk! – mondta lelkesen. – Hozzámentél végül ahhoz a fiúhoz? Megszerezted a diplomát? Mivel foglalkozol manapság?

Lara eredménytelenül próbálta kiszabadítani a kezét, és meglepetten válaszolt:

– Nézze, uram, én nem... én nem vagyok...

– Ne haragudjon! – hadarta a középkorú nő, amikor végre utolérte az öreget. Megmarkolta a csuklóját, és rákényszerítette, hogy elengedje Lara kezét. – Apám... kicsit meg van zavarodva. Nem mindig tudja, hogy hol van. Sem azt, hogy mikor.

– Semmi baj – válaszolta Lara, de látszott rajta, hogy felkavarta az eset.

– Gyermezem, hadd mutassam be Edallia Monotheert! – mondta az idős férfi. – Az egyik legjobb tanítványomat.

– Mikor? – kérdezte tőle a lánya.

– Mit mikor? – kérdezett vissza a férfi, és látszott rajta, hogy össze van zavarodva.

– Mikor volt a legjobb tanítványod?

Az öreg ismét Larára nézett, és ide-oda rebbenő szemmel, bizonytalanul méregette.

– Nos, lehetett vagy harminc-harmincöt éve – felelte végül.

– Nézd meg jobban a hölgyet, apám! Még harminc éves sincs.

Az idős férfi közelebb hajolt, és alaposan szemügyre vette Lara arcát.

– Edallia? – kérdezte aztán.

Lara megcsóválta a fejét, és bár derűsen mosolygott, Donos látta rajta, hogy erőlteti a mosolyt.

– Sajnálom – mondta aztán –, Lara a nevem.

– Ó... – felelte az öreg, azzal tett egy lépést hátra, körülnézett, és azt kérdezte: – Akkor hol van Edallia?

– Talán egy másik kiállítóteremben, apám. Menj, és nézz körül! Mindjárt megyek utánad.

Az idős férfi szórakozottan bár, de udvariasan biccentett a Szellemeknek, és elindult vissza abba az irányba, amelyikből jött.

– Nagyon sajnálom – mondta a nő. – Valaha a Régi Köztársaság Hírszerzésének dolgozott, és nap nap után szeret itt lenni. Röviddel a császár hatalomra jutását követően megsebesült egy küldetés során. – A halántékára mutatott, és hozzátette: – Azóta nem az az ember, aki volt.

– Részünkről semmi gond – válaszolta Lara. – Nagyon kedves volt.

– Köszönöm, hogy ilyen megértőek – felelte a nő, azzal sarkon fordult, és az apja után sietett.

Lara megfordult, és nekiütközött Arcnak, illetve Diának, akik visszatértek hozzá a beszélgetés alatt.

– Hoppá! – mondta meglepetten.

Arc kíváncsian fürkészte, és azt kérdezte tőle:

– Gerwa Patunkin?

– Nem.

– Totovia Lampray?

– Az sem – felelte Lara mosolyogva. – Fejezd be!

– Dipligonai Phreet?

– Fogd be! – förmedt rá Lara a társára, azzal nevetve kikerült, és elindult a kijárat felé. – Na, menjünk szépen, és igyunk egyet! Rám fér.

– Moploogy Starco? – tudakolta mögötte Arc.

Erre Lara már csak annyit felelt:

– Állj le, vagy lelőlek!